

det offentlige Vegne at foretage de nævnte Foranstaltninger. Er Ødelæggelsen af Raagekolonien forbundet med positiv Udgift for den paagældende, kan der af Amtsrepartitionsfonden tilstaa ham en rimelig Dækning af Udgifterne, og Halvdelen af det paagældende Udgiftsbeløb foreslaar vi skal refunderes af Statskassen, idet vi vil anmode Landbrugsministeren om at fastsætte nærmere Regler vedrørende dette Forhold.

Der er ikke Tvivl om, at den Skade, Raagerne volder, specielt indenfor vort Landbrug og Havebrug, langt overstiger den Nytte, den samme Fugl gør. Det er igennem Oplysninger, der er indsamlede i en Aarrække fra sagkyndig Side, fuldt dokumenteret, at vi her staar overfor et Forhold, hvor det offentlige bør gribe ind. Hvis Stillingen var den, at den, der har Raagekolonien, ogsaa fik Skaden af denne Kolonis Tilstedeværelse, gik Sagen meget let, thi saa var offentlige Foranstaltninger overflødige, idet den paagældende selv vilde være interesseret i at holde Antallet af disse Fugle nede paa en rimelig Højde, men der er det mærkværdige Forhold, at den Godsejer eller større Landbruger, der, om jeg maa bruge det Udtryk, kan betegnes som Raageejeren, som Regel ingen Skade lider, medens det er de omkringboende — ofte er det Parcellister, mindre Landbrugere, mindre Gaardejere —, der maa betale Foderet til disse Raagekolonier, og det er dyrt Foder.

Af de Oplysninger, der er indsamlede af Professor Boas fra Landbohøjskolen, og som er offentliggjorte i „Tidsskrift for Landbrugets Planteavl“, fremgaar det, at Raageplagen er størst paa Sjælland, i Østjylland og paa Bornholm. Nu er det mig bekendt, at man paa Bornholm endnu ikke er kommet til den Erkendelse, at Raagerne gør større Skade end Nytte. Det er jo muligt, at ærede Repræsentanter for Bornholm vil tage Ordet i Anledning af dette Lovforslags Fremsættelse og udtale sig herom. Men efter den sagkyndige Dokumentation, som Professor Boas med flere har foretaget, nærer jeg ikke Tvivl om, at de Opfordringer, der fra Landbrugets Side er blevet fremsat om at skride til Lovforanstaltninger af den Art, som her er fore-

slaaet, bør imødekommes snarest muligt. Her paa Sjælland er Plagen værst, navnlig i det østlige og sydlige Sjælland. Vi har nede i Næstved-Kredsen den tvivlsomme Ære at huse den største eksisterende Raagekoloni, der antages at tælle mellem 15,000 og 20,000 Reder. Den ligger i Assendrup Hestehave, og det er derfor ikke noget Under, at netop den Egns Befolkning Gang efter Gang indenfor Landbrugets Organisationer har krævet Lovforanstaltninger i det her omhandlede Øjemed. Men ogsaa i saadanne Valgkredse som Vordingborg-Kredsen, Møens-Kredsen, Skelshør-Kredsen og Roskilde-Kredsen er der et stort Antal Raagekolonier, som foraarsager en ikke ringe Skade. Kun Vestjylland kan siges at være fri for Raageplagen. Og naar nu ærede Tilhængere af Raagerens absolutte Fredning — for der er ogsaa saadanne, og vi vil formodentlig høre nogle af dem tage Ordet her i Dag — paastaar, at vi ikke maa udrydde disse Fugle, fordi de gør stor Nytte ved at udrydde mange for Landbruget skadelige Larver og Insekter, vil jeg dertil sige, at det er da højst mærkværdigt, at denne Insekt- og Larveplage ikke er kommet stærkere frem i den Del af Landet, hvor der overhovedet ingen Raager findes, altsaa netop i Vestjylland. Jeg har imidlertid ikke hørt, at Smelderlarver og andre af den Slags Skadedyr gør større Ulykker der, hvor der ingen Raager findes, end de gør paa de Egne, hvor vi lider under Raageplagen.

Jeg skal tillade mig at citere nogle af de Oplysninger, som Landbrugsorganisationerne og „Tidsskrift for Planteavl“ navnlig ved Professor Boas' Foranstaltninger har indhentet angaaende Raagerens ødelæggende Virksomhed. Det oplyses bl. a., at man paa de Egne, hvor der findes Raagekolonier, for det første maa sørge for at lægge sine Kartoffer meget dybt, ellers hugger Raagerne ogsaa dem. Man har saaet Græsfrø paa Engarealer, som er blevet komplet ødelagt af Raager. Det lyder underligt, men det er blevet konstateret, at selv Græsfrø kan de ikke lade i Fred. Naar de opsøger Smelderlarverne, ødelægger de hyppigt Roeplanterne i vid Udstrækning, og naturligvis er de særlig glade for Bælplanter, Bønner og Ærter,